

Pillanatok alatt már száguldottak is, s az örvénylő mélységből megcsapta őket a koradélutáni köd hideg lehelete.

Ohjansun elől s jóval mögötte Ippő Aune összeszorított fogakkal. Az ugrató szédületes erővel lódította ki, a tíz méterrel lejjebb fekvő lejtőre. A hó szikrázva porzott mögötte. De nem esett el s már feléje rohantak a falu apró házai, tüneményes gyorsasággal. Csak az első szérűskert mellett fékezett s mikor hátra nézett, a nő nem volt sehol.

Egy rettentőt ordított. Semmi válasz.

A környékből emberek rohantak feléje, zavartan csóválták fejüket. Ohjansunnal forogni kezdett a világ . . . Ott volt a két nilói kereskedő is, felcsatolták talpfáikat, vastag szurokfáklyákat hoztak, köteleket . . .

Ohjansun kockás gyapjú ruhát ígért nekik, petróleumot, dohányt, cukrot, pénzt, mindent — csak minél gyorsabban meginduljanak és szeméből peregtek a könnyek.

Kolozs Pál.

ÉV, AMELYBEN NINCSEN MÁR TAVASZ.

*Év, amelyben nincsen már tavasz,
Oly sok, oly sok lesz ezután.
Nem csügghetek szent szédülettel
Ragyogó tavaszi csudán.*

*Jégsap lehull a háztetőről,
Árkokban futva-fut a hó,
S nem lesz tavasz, utána nyár sem,
És nem lesz boldog nyáruló.*

*Szívemen szánkó lesz a bánat,
Hópehellyé lesz hő dalom
És állok elmúlásra várva,
Mint hóember az udvaron.*

Falu Tamás.